

אאאא, חוזם: 69013
אל: וושינגטון/10043
מ-: הסברה, תא: 040594, חז: 1416, מ: טג: בל,
בבב

בלמיט/בהול לבוקר

אל: כל הנציגויות

דע: תפוצת הסברה

מאת: מחלקת מידע - אגף תקשורת

הנדון: נאום רה"מ יצחק רבין בטקס חתימת ההסכם בקהיר

להלן נאומו של רה"מ יצחק רבין בטקס חתימת הסכם עזה ויריחו בקהיר:

We witnessed, you witnessed, the world witnessed, the tip of the iceberg of the problems that we shall have to overcome in the implementation of even the first phase of the Declaration of Principles -- to overcome 100 years of animosity, suspicion, bloodshed. It's not so simple. There is an opposition on both sides to what we are doing today, and it will require a lot -- a lot on both sides -- to make sure that we will succeed and achieve peaceful coexistence, and in addition to the coexistence, to bring about a permanent solution.

Today we signed the Gaza-Jericho first agreement, which is the first phase of implementation. It is a very daring project, and we are committed by my signature today to make sure that it will work, that we will achieve our goals. We will be able to overcome all these problems.

You have heard many beautiful speeches. Allow me, after saying what I have said by now, to turn in Hebrew to the people of Israel.

בשנת 1889, לפני 105 שנים, נרצח הנפח אברהם מיאלובסקי ז"ל בבקתת החימר שלו בואדי חאדין. אברהם מיאלובסקי היה הקורבן הראשון בתולדות הישוב היהודי בא"י, בהיסטוריה המודרנית. מאז חזרנו אל ארץ אבותינו אחרי גלות אלפיים, קרבן ראשון בסכסוך שותת הדם שבינינו לבין העם הפלשתינאי. מאז מצא אברהם מיאלובנסקי את מותו, ידעו סבינו, ידעו הורינו, ידענו אנחנו וידעו כבר גם בנינו ונכדינו כמעט רק דם ושכול, וכבר 100 שנים הדם הזה אינו נותן לנו מנוח.

מה רצינו? רצינו לחזור לארץ אבותינו, ארץ התנ"ך. רצינו מולדת, רצינו בית, רצינו מקלט, רצינו מקום שנוכל להניח בו ראש, רצינו לחיות ככל האדם, להיות ככל עמים, רצינו לחיות. המלחמה על ארץ אבותינו גזלה מאיתנו את טובי הבנים והבנות שלנו, היא שאבה מתוכנו כוחות נפש וגוף רבים ותיעלה את כל נפשנו ומאודנו לנתיבים שלא רצינו בהם, לנתיבים של כאב, צר לנו על כך. גם בשעות הקשות ביותר שלנו נצבט ליבנו למראה ההרס, יצר השנאה ופניו של המוות. אך גם ברגעים המרים ביותר ידענו שדמעות אם שכולה שלנו אינן שונות מדמעות אם שכולה אחרת, והן מלוחות וכואבות בכל משפחה, וקריאות השבר הן אותן קריאות צער, גם אם הן זועקות בשפות שונות.

החלטנו לנסות ולשים קץ למעגל הכאב הנוראי הזה, החלטנו להביט קדימה אל עתיד אחר. ב-13 בספטמבר '93 על מדשאות הבית הלבן בושינגטון החלטנו לצאת לדרך חדשה. אנו מתחילים מחר ביישום הסכם העקרונות. מטרת הסכם הצהרת

העקרונות ויישומם, בשלב הזה בעזה ביריחו, היא להשיג מטרה כפולה: לאפשר לרשות הפלשתינאית לנהל את חיי הפלשתינאים ולקיים החוק והסדר הציבורי ביישוביהם. מטרתנו לקיים בטחון לישראלים באשר הם, ובמיוחד בעקבות השינוי שיבוא בעזה וביריחו.

בלי שיובטח בטחון הישראלים ותינתן תקווה חדשה לפלשתינאים, לא תושג מטרת ההסכם. הרבה מאוד תלוי בפלשתינאים. אנו הולכים אל הדרך החדשה בתקווה גדולה, ברצון עז, ויודעים כי יש בה סיכויים נפלאים אך גם חששות כבדים. אנו משוכנעים כי שני העמים יכולים לחיות על אותה פיסת אדמה, איש תחת גפנו ותחת תאנתו כפי שניבאו לנו הנביאים, ולתת לארץ הזאת, ארץ האבנים, ארץ המצבות, את טעם החלב והדבש שהיא זכאית לו.

בשעה זו אני פונה אל בני העם הפלשתינאי ואומר: שכנינו הפלשתינאים, מאה שנות דמים נטעו בנו איבה זה לזה. מאה שנים ארבנו לחייכם ואתם ארבתם לחיינו. הרגנו בכם ואתם הרגתם בנו. אלפי קברים שלנו, אלפי קברים שלכם מכסים את ההרים והוואדיות, והם ציוני דרך כואבים בהיסטוריה שלכם ובהיסטוריה שלנו. היום, אתם ואנו מושיטים יד לשלום. היום אנו מתחילים ספירה אחרת. העם בישראל מצפה שלא תאכזבו אותו. תנו לו תקווה חדשה לפרוח. לא קל לשכוח את העבר. אבל ננסה לגבור על המשקעים והמכשולים כדי להאיר אופק חדש, מיוחד במינו, היסטורי, הזדמנות שאפשר שלעולם לא תחזור עוד, לחיים אחרים, חיים שאין בהם פחד, חיים שאין בהם שנאה, חיים שאין בהם עיני ילדים מבוהלות, חיים שאין בהם כאב, חיים שבהם נבנה בית, ניטע כרם ונחיה עד שיבה טובה איש בצד שכנו. כולנו תקווה שאנו קמים מחר בבוקר ליום חדש, אנו קמים אל עתיד חדש וסיכוי חדש לילדינו. למענם היה הכרח להילחם, למענם הכרח הוא להגיע לשלום.

אני מודה לכל מי שנתן לנו יד, סייע להגיע ליום הזה, לראשי המדינות למדינאים, לחיילים שלחמו, לחיילים שנקווה שלא ילחמו ותודה מיוחדת -

Special thanks to our host, to the President of Egypt, President Mubarak, the leader of the great Arab country that set the precedent that peace can be achieved, peace can be maintained, peace can bring peoples together.

Allow me to thank the Secretary of State of the United States, a true friend of Israel, and to the Foreign Minister of Russia, to the representatives of Norway and to others that assist so much.

ביום אביב בשנת 1994 לפני שבועיים נרצח סגן משנה שחר סימני ז'ל, בן 21, מאשקלון. גופתו נמצאה ירויה בצד הדרך במעלה הכביש לירושלים. חוט של דם קושר את עם ישראל מאז נרצח הנפח אברהם מיאלובסקי לפני 105 שנים אל סגן משנה שחר סימני לפני שבועיים. אני נושא תפילה מי יתן ששחר סימני יהיה החלל האחרון של כולנו, ישראלים ופלשתינאים. אין שיעור לתקווה החדשה שאנו לוקחים איתנו עכשיו כצידה לדרך בצאתנו מכאן. אין גבול לרצון הטוב שלנו, לרצון לראות פיוס היסטורי בין שני עמים שחיו עד כה על חרבם בסימטאות חאן-יונס ובחוצות רמת-גן, בבתי עזה, בכיכרות חדרה, ברפיח ועפולה. נולדת היום מציאות חדשה, 100 שנים של סכסוך פלשתינאי-ישראלי ומיליוני בני-אדם חפצי חיים מביטים בנו. יהיו אלוהים עמנו.

עד כאן.

מח' מידע - אגף תקשורת
4 במאי 1994